

WINNAAR REEKS 1 **5DE EN 6DE LEERJAAR BASISONDERWIJS**

Naam: Matthias Marcoen

School: 't Scholeke

Afdeling: Davidsfonds Bekkevoort

Is het echt?

De regen tikte zachtjes tegen het raam toen Max zijn ogen opende. Voor een moment wist hij niet waar hij was. De kamer was dezelfde als altijd: een smalle houten kast, zijn bureau vol papieren, het zachte zoemen van de koelkast in de keuken. Maar toch voelde er iets... verschoven. Het was alsof de wereld net één millimeter uit lijn stond, alsof alles nét niet paste. Hij ging rechtop zitten en wreef over zijn gezicht. "Je verbeeldt het je," fluisterde hij tegen zichzelf. Maar dat had hij de laatste weken al veel te vaak gezegd.

Toen hij naar beneden liep en het licht aandeed, schrok hij. De lamp flikkerde even – heel even – maar in dat ene flitsende moment zag hij de keuken alsof deze uit karton was gemaakt. De muren leken plat, zonder diepte, alsof iemand ze snel had neergezet om een decor te bouwen. En toen was het weer normaal. Max ademde diep in. "Genoeg. Je moet naar buiten, frisse lucht."

Hij pakte zijn jas en opende de deur. Buiten was het stil. Te stil. De straat was normaal gesproken druk rond dit tijdstip: mensen die hun hond uitlieten, een buurman die zijn auto startte, kinderen die mopperend naar school fietsten. Maar nu... niets. Alleen de regen en de grauwe lucht.

Hij liep de stoep op en keek om zich heen. Alles stond er, precies zoals het hoorde, maar het voelde als een foto, niet als een levende wereld. Toen hij de hoek om ging, voelde hij een rilling over zijn rug. In de verte, op het plein, stond een meisje. Ze droeg een felgele jas en keek recht naar Max. Onbeweeglijk.

Max fronste. "Hallo?" riep hij voorzichtig.

Het meisje bewoog niet. Geen knik, geen glimlach. Alleen die starende blik.

Max deed een stap dichterbij, maar in een fractie van een seconde – alsof iemand op een knop drukte – knipperde het beeld en was het meisje weg.

Gewoon. Weg. Het bloed trok weg uit Max zijn gezicht. Dit was niet normaal. Dit was niet iets wat hij zich inbeelddde. Hij voelde zijn hart bonzen terwijl hij langzaam achteruit stapte. "Wat gebeurt er met mij?" fluisterde hij. Toen hoorde hij het geluid van

voetstappen. Hij draaide zich om en zag zijn buurman in de deuropening van zijn huis staan. Meneer Van Loon. Altijd vriendelijk, altijd met een groet en een grap. Maar nu stond hij roerloos, zijn gezicht strak, zijn ogen leeg. “Nee,” fluisterde Max. “Dit kan niet echt zijn.”

“Wat als het wél echt is?” klonk ineens een stem naast hem.

Max schrok en draaide zich om. Het meisje in de gele jas stond op nog geen meter afstand van hem. Ze was niet verdwenen. Ze was nooit verdwenen.

“Wie ben jij?” vroeg Max met zachte stem.

Het meisje glimlachte. Niet vriendelijk, maar begripvol, alsof ze wist wat Max doorstond.

“Je voelt al een tijdje dat de wereld om je heen verandert, toch?” vroeg het meisje. “Dat dingen niet kloppen.”

Max knikte langzaam. Zijn keel voelde droog.

“Dat komt omdat jij wakker wordt,” zei het meisje. “De meeste mensen zien de lagen van deze wereld niet. Ze leven in wat ze krijgen voorgeschoteld. Maar jij... jij ziet dat het niet klopt. Dat er meer is.”

“Meer wat?” vroeg Max, Zijn stem nauwelijks hoorbaar.

Het meisje reikte haar hand uit. “De waarheid.”

Max aarzelde. Hij keek naar de hand, naar de regen die er niet op leek te vallen, alsof het meisje net buiten de werkelijkheid stond. Hij voelde een aarzeling die diep in zijn borst trok... maar ook een sprankeltje nieuwsgierigheid. Een gevoel dat hij al jaren niet meer had gevoeld. “Als ik je hand pak,” vroeg Max, “verandert alles dan?” “Alles dat onecht is, verdwijnt,” zei het meisje. “En wat echt is... blijft.” Max slikte. De regen viel zwaarder, donkerder, zijn wereld voelde dunner dan ooit. Hij wist dat hij geen terugweg meer had.

Hij pakte de hand.

En op dat moment voelde hij het. De wereld kantelde zachtjes, als een schilderij dat eindelijk recht werd gehangen. De geluiden keerden terug, de lucht werd helder, en zijn gedachten – voor het eerst in maanden – waren stil.

Het meisje knikte tevreden.

“Welkom terug,” zei ze. “Dit is echt.”

En Max wist dat het waar was. Niet omdat iemand het zei, maar omdat hij het voor het eerst voelde. In elke vezel van zijn lichaam. Het meisje verdween uit het niets. En alles was weer normaal.